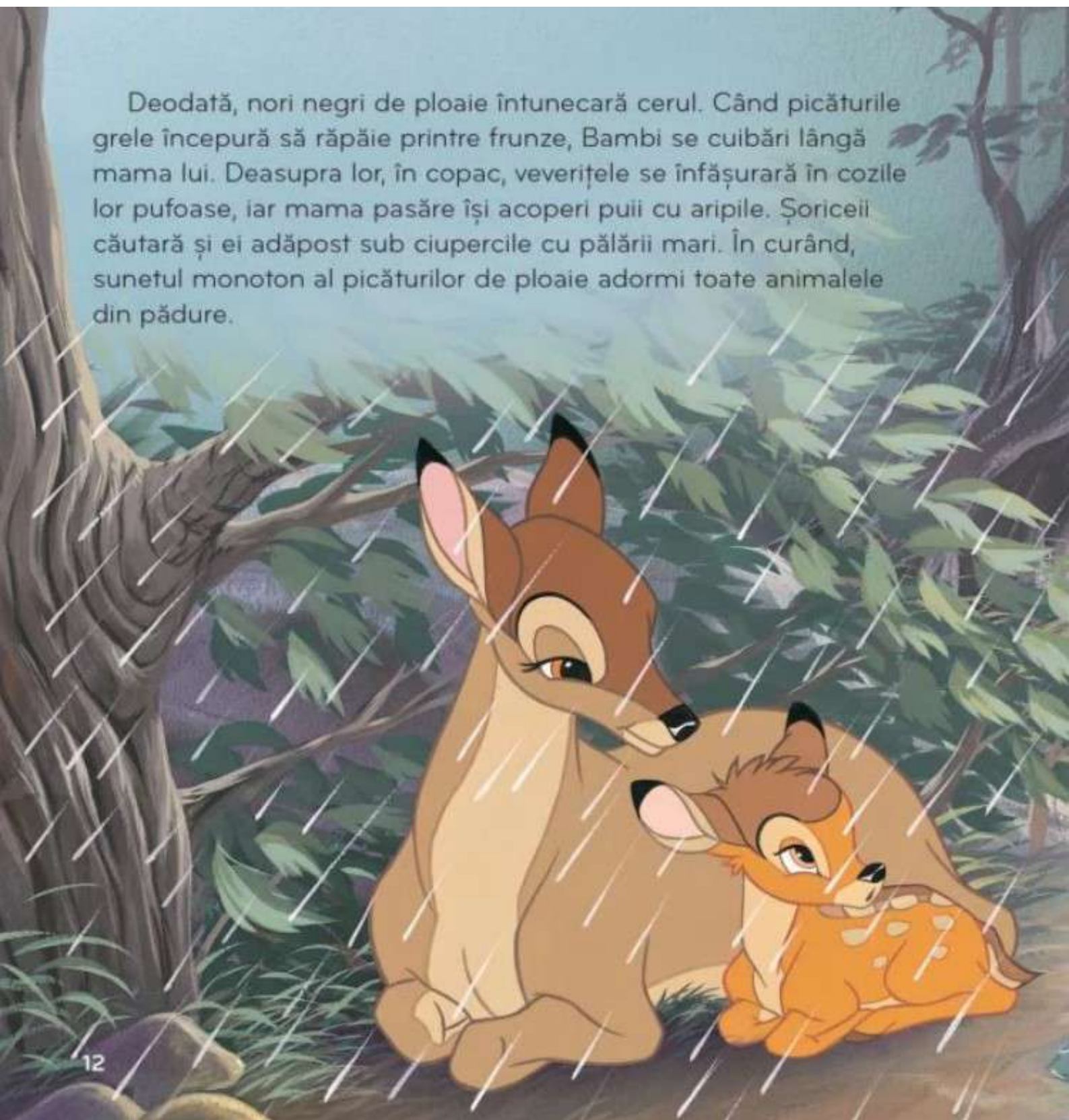

Deodată, nori negri de ploaie întunecară cerul. Când picăturile grele începură să răpăie printre frunze, Bambi se cuibări lângă mama lui. Deasupra lor, în copac, veverițele se înfășurară în cozile lor pufoase, iar mama pasăre își acoperi puii cu aripile. Șoricelii căutară și ei adăpost sub ciupercile cu pălării mari. În curând, sunetul monoton al picăturilor de ploaie adormi toate animalele din pădure.

Într-una din zile, mama ciută își duse puiul la plimbare într-o poiană minunată. Bambi avea să descopere cu uimire că, după ploile scurte și calde din aprilie, în luminișuri răsar o mulțime de flori.

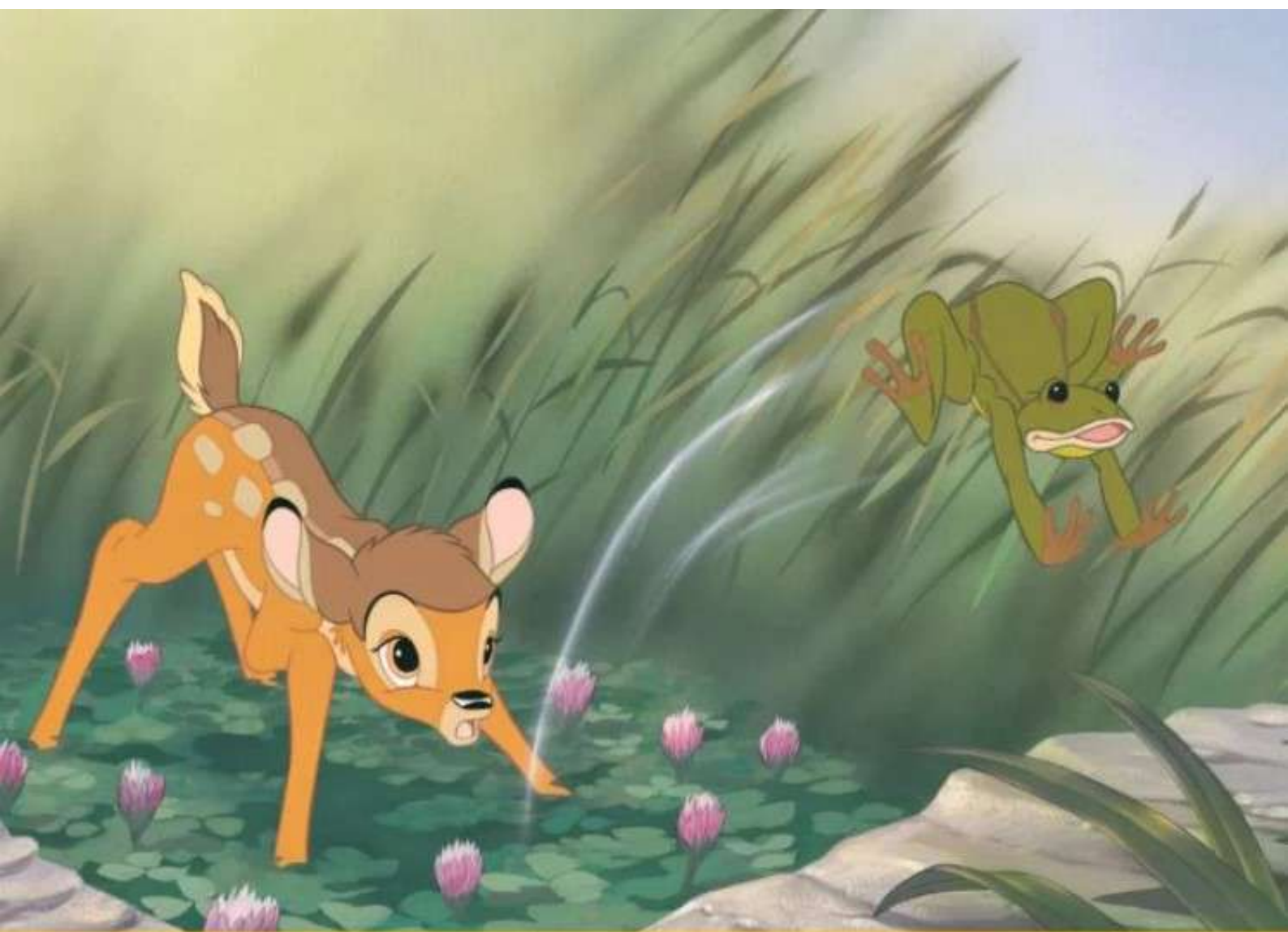
- De ce n-am mai venit aici până acum? o întrebă Bambi pe mama lui.

- Pentru că nu erai destul de mare, îi răspunse ea.

Poiana era nespus de frumoasă și plină de flori multicolore, așa încât Bambi nu rezistă ispitei și o zbughi la joacă. Mama ciută însă îi blocă iute calea.

- Bambi, îl avertiză ea, să nu ieși niciodată în luminiș fără să te uiți înainte cu atenție împrejur. Poate fi primejdios!

După ce se încredință că nu era niciun pericol, ciuta începu să se joace veselă cu puiul ei, alergând prin iarbă și flori.

Mai târziu, Bambi își vârî nasul într-un strat gros de trifoi, cu gând să guste iarba proaspătă. Dintr-odată simți pe nas ceva rece și umed. Era o broască! Supărată că fusese deranjată, aceasta sări în iazul sclipitor din apropiere, iar Bambi o urmări curios cu privirea.